

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 364/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., K., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 297/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2005 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 297/95.

Sťažovateľ odôvodňuje svoju sťažnosť tým, že je žalobcom v spore vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 297/95. Žalobu podal 1. marca 1995. Aj keď okresný súd vo veci konal, jeho úkony boli neefektívne, v dôsledku čoho sa konanie neúmerne predlžovalo.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti podrobne uviedol úkony okresného súdu od začatia konania a aj keď okresný súd dvakrát vo veci rozhodol, do podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté.

Dňa 21. februára 2005 podal sťažovateľ predsedovi okresného súdu sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní, ale k náprave dosiaľ nedošlo.

Sťažovateľ v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 297/95 okresný súd porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 150 000 Sk a úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom

predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 206/03) je jedným z dôvodov odmietnutia návrhu jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú v konaní o sťažnosti možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základných práv. O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti, alebo z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na konanie (napr. IV. ÚS 188/03, IV. ÚS 213/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 297/95.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom

okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa.

Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priet'ahom v konaní nedochádza (a to aj napriek tomu, že vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté), je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (napr. II. ÚS 102/06, II. ÚS 275/06).

Sťažovateľ v sťažnosti namietal nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu v napadnutom konaní. Uviedol, že na poslednom pojednávaní 19. septembra 2005 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorý bol doručený sťažovateľovi 21. októbra 2005. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

Ústavný súd ďalej zistil, že po rozhodnutí okresného súdu a podaní odvolania bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) 9. novembra 2005 za účelom rozhodnutia o odvolaní, pričom krajským súdom je vedený pod sp. zn. 6 Co 388/05. Dňa 17. októbra 2006 krajský súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil. V súčasnosti sa rozhodnutie vyhotovuje a po doručení účastníkom konania rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 12 C 297/95 z 19. septembra 2005 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6 Co 388/05 zo 17. októbra 2006 nadobudne právoplatnosť.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že okresný súd vyhlásením rozsudku vo veci samej 19. septembra 2005 a jeho doručením (a úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 a § 210 Občianskeho súdneho poriadku) vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím

vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným rozhodnutím vo veci samej, aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania (obdobne II. ÚS 102/06, II. ÚS 273/06).

Ústavný súd poznamenáva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu 19. decembra 2005 sa už vec nenachádzala na okresnom súde, ale na krajskom súde, ktorého konanie nebolo ani predmetom tejto sťažnosti. Ústavný súd poukazuje na tú skutočnosť, že je viazaný petitom, ktorý označil sťažovateľ v sťažnosti (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy, základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, preto ju odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z tohto dôvodu už nebolo možné rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu označeného základného práva sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2006